

Num. XV.

Propositiones 5 de duello, damnatae a Benedicto XIV. Constitutione *Detestabilem* etc. 10. Nov. 1752.

1. Vir militaris, qui, nisi offerat vel acceptet duellum, tamquam formidolosus, timidus, abjectus, et ad officia militaria ineptus haberetur, indeque officio quo se suosque sustentat privaretur, vel promotionis alias sibi debitae ac promeritae spe perpetuo carere deberet, culpâ et poenâ vacaret, sive offerat sive acceptet duellum.

2. Excusari possunt etiam honoris tuendi vel humanae vilipensionis vitandae gratia duellum acceptantes vel ad illud provocantes, quando certo sciunt pugnam non esse secuturam, utpote ab aliis impediendam.

3. Non incurrit ecclesiasticas poenas ab Ecclesia contra duellantes latas dux vel officialis militiae, acceptans duellum ex gravi metu amissionis famae et officii.

4. Licitum est, in statu hominis naturali, acceptare et offerre duellum, ad servandas cum honore fortunas, quando alio remedio earum jactura propulsari nequit.

5. Asserta licentia pro statu naturali applicari etiam potest statui civitatis male ordinatae, in qua nimirum, vel negligentia vel malitia magistratus, justitia aperte denegatur.

Damnatae ac prohibita tamquam falsae, scandalosae, ac perniciosae.

Num. XVI.

Propositiones 85 Synodi dioecesanæ Pistoriensis, damnatae a Pio VI. Constitutione *Auctorem Fidei* etc. 28. Augusti 1794.

De obscuracione veritatum in Ecclesia.

Ex decr. de grat. § 1.

1. Propositio, quae asserit, *postremis hisce saeculis sparsam esse generalem obscuracionem super veritates gravioris momenti, spectantes ad Religionem, et quae sunt basis Fidei et moralis doctrinae Jesu Christi:*

Haeretica.

De potestate communitati Ecclesiae attributa, ut per hanc pastoribus communicetur.

Epist. convoc.

2. Propositio, quae statuit, *potestatem a Deo datam Ecclesiae, ut communicaretur Pastoribus, qui sunt ejus ministri pro salute animarum;*

Sic intellecta, ut a communitate fidelium in pastores derivetur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas:

Haeretica.

De capitis ministerialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de fide § 2.

3. Insuper, quae statuit, *Romanum Pontificem esse caput ministeriale;* Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Christo in persona beati Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua, velut Petri Suc-

cessor, verus Christi Vicarius, ac totius Ecclesiae Caput, pollet in universa Ecclesia:

Haeretica.

De potestate Ecclesiae quoad constituendam et sancendam exteriorem disciplinam.

Decr. de Fide §§ 13. 14.

4. Propositio affirmans, *abusum fore auctoritatis Ecclesiae, transferendo illam ultra limites doctrinae ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a persuasione et corde; tum etiam, multo minus ad eam pertinere exigere per vim exteriorem subjectionem suis decretis:*

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notet, velut abusum auctoritatis Ecclesiae, usum ejus potestatis acceptae a Deo, qua usi sunt et ipsimet Apostoli, in disciplina exteriore constituenda et sancienda:

Haeretica.

5. Qua parte insinuat, Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis decretis exigendae aliter quam per media, quae pendent a persuasione;

Quatenus intendat, Ecclesiam *non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia et suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios contumacesque exteriore judicio ac salubribus poenis coercendi atque cogendi:*

Ex Bened XIV., in brevi *Ad assiduas*, anni 1755, Primate, Archiepiscopis et Episcopis Regni Polon.,

Inducens in systema alias damnatum ut haeticum.

Jura Episcopis praeter fas attributa.

Decr. de ord. §. 25.

6. Doctrina Synodi, qua profitetur, *persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suae dioecesis;*

Perinde ac si ad bonum regimen cujusque dioecesis necessariae non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem et mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes summos Pontifices et Concilia generalia pro universa Ecclesia:

Schismatica, ad minus erronea.

7. Item, in eo quod hortatur Episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem ecclesiasticae disciplinae constitutionem; idque, contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quae adversantur bono ordini dioecesis, majori gloriae Dei, et majori aedificationi fidelium;*

Per id quod supponit, Episcopo fas esse proprio suo judicio et arbitratu statuere et decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quae in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque provincia locum habent, sine venia et interventu superioris hierarchicae potestatis, a qua inductae sunt aut probatae, et vim legis obtinent:

Inducens in schisma et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

8. Item, quod et sibi persuasum esse ait, *jura Episcopi a Jesu Christo accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari nec impediri posse, et, ubi contingerit horum jurium exercitium quavis de causa fuisse interruptum, posse semper Episcopum ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescunque id exigit majus bonum suae Ecclesiae*

In eo quod innuit, jurium episcopialium exercitium nulla superiore potestate praepediri aut coerceri posse, quodcumque Episcopus proprio iudicio censuerit minus id expedire majori bono suae Ecclesiae:

Inducens in schisma et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris ordinis sacerdotibus in decretis fidei et disciplinae.

Epist. convoc.

9. Doctrina, quae statuit, reformationem abusuum circa ecclesiasticam disciplinam in Synodis dioecesanis ab Episcopo et parochis aequaliter pendere ac stabiliri debere, ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus et jussionibus Episcoporum:

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis laesiva, regiminis hierarchici subversiva, favens haeresi Arianæ a Calvino innovatae.

Ex epist. convoc., ex epist. ad Vicar. for., ex orat. ad Synod. § 8, ex sess. 3.

10. Item doctrina, qua parochi aliive sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo iudices fidei, et simul innuitur iudicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto:

Falsa, temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum iudiciorumve dogmaticorum Ecclesiae, ad minus erronea.

Orat. Synod. § 8.

11. Sententia enuntians, veteri majorum instituto, ab apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiae saecula servato, receptum fuisse, ut decreta, aut definitiones, aut sententiae etiam majorum sedium non acceptarentur, nisi recognita fuissent et approbatae a Synodo dioecesana:

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiae debitae constitutionibus apostolicis tum et sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manantibus, schisma fovens et haeresim.

Calumniae adversus aliquas decisiones in materia fidei ab aliquot saeculis emanatas.

De fide § 12.

12. Assertiones Synodi complexive acceptae circa decisiones in materia fidei ab aliquot saeculis emanatas, quas perhibet velut decreta ab una particulari ecclesia vel paucis pastoribus profecta, nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendae puritati fidei ac turbis excitandis, intrusa per vim, e quibus inflata sunt vulnera nimium adhuc recentia:

Falsae, captiosae, temerariae, scandalosae, in Romanos Pontifices et Ecclesiam injuriosae, debitae apostolicis constitutionibus obedientiae derogantes, schismatica, perniciosae, ad minus erroneae.

De pace dicta Clementis IX.

Orat. Synod. § 2. in nota.

13. Propositio relata inter acta Synodi, quae innuit Clementem IX. pacem Ecclesiae reddidisse per approbationem distinctionis juris et facti in subscriptione formularii ab Alexandro VII. praescripti:

Falsa, temeraria, Clementi IX. injuriosa.

14. Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem fautores laudibus extollendo, et eorum adversarios vituperando:

Temeraria, perniciosa, summis Pontificibus injuriosa, schisma fovens et haeresim.

De coagmentatione corporis Ecclesiae.

Append. n. 28.

15. Doctrina, quae proponit Ecclesiam considerandam velut unum corpus mysticum coagmentatum ex Christo Capite et fidelibus, qui sunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus sacerdos, una sola victima, unus solus adorator perfectus Dei Patris in spiritu et veritate;

Intellecta hoc sensu, ut ad corpus Ecclesiae non pertineant nisi fideles qui sunt perfecti adoratores in spiritu et veritate:

Haeretica.

De statu innocentiae.

De grat. §§ 4. 7, de Sacram. in gen. § 1, de Poenit. § 4.

16. Doctrina Synodi de statu felici innocentiae, qualem eum repraesentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed et justitiam interiorum cum impulsu in Deum per amorem caritatis atque primaevam sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexive accepta innuit, statum illum sequelam fuisse creationis, debitum ex naturali exigentia et conditione humanae naturae, non gratuitum Dei beneficium:

Falsa, alias damnata in Bajo et Quesnellio, erronea, favens haeresi Pelagianae.

De immortalitate spectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. § 2.

17. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apostolo, spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam poenam culpae originalis;*

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quae in praesenti statu inflata est velut justa poena peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium, sed naturalis conditio:

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

De conditione hominis in statu naturae.

De grat. § 10.

18. Doctrina Synodi enuntians, post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri liberatoris, et voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam Jesus Christus allaturus erat: tamen, Deum voluisse, ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum; ac primum ut in statu naturae homo relictus propriis luminibus disceret de sua caeca ratione diffidere, et ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis:

Doctrina, ut jacet, captiosa; atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur sese potuisse movere:

Suspecta, favens haeresi Semipelagianae.

De conditione hominis sub lege.

Ibid.

19. Item, quae subjungit, hominem sub lege, *quum esset impotens ad eam observandam, praevaricatorem evasisse, non quidem culpâ legis, quae sanctissima erat, sed culpâ hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque praevaricator evasit; superadditque, legem, si non sanavit cor hominis, effecisse, ut sua mala cognosceret, et de sua infirmitate convictus desideraret gratiam Mediatoris:*

Qua parte generaliter innuit, hominem praevaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi impossibile aliquid potuerit imperare, qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius est:

Ex S. Caesario serm. 73. in append. S. Aug. serm. 273. edit. Maurin.

Ex S. August. de nat. et grat. cap. 43. — De grat. et lib. arb. cap. 16.

— Enarr. in psalm. 56. num. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Bajo damnata.

20. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiae Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; *quasi non ipsa gratia faciat, ut invocetur a nobis:*

Ex Concil. Araus. II. can. 3.

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens haeresi Semipelagianae.

De gratia illuminante et excitante.

De grat. § 11.

21. Propositio, quae asserit, *lumen gratiae, quando sit solum, non praestare nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status et gravitatem nostri mali; gratiam in tali casu producere eundem effectum, quem lex producebat; ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, et inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominantanti; hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam Jesu Christi, inspirationem caritatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem e qua germinant bona opera; hanc esse gratiam Novi Testamenti, quae nos liberat a servitute peccati, et constituit filios Dei;*

Quatenus intendat, eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quae creet in corde sanctum amorem, et quae facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur filius Dei: et non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangitur per illuminationem Spiritus sancti (Trid. sess. 6. cap. 5); nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur:

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut haereticum, eumque renovans.

De fide velut prima gratia.

De fide § 1.

22. Propositio, quae innuit, fidem à qua incipit series gratiarum, et per quam velut primam vocem vocamur ad salutem et Ecclesiam, esse ipsamet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur et sunt;

Perinde ac prior non esset gratia illa, quae, ut praevenit voluntatem, sic praevenit et fidem: Ex S. August. de dono persever. cap. 16. num. 41.

Suspecta de haeresi, eamque sapiens, alias in Quesnellio damnata, erronea.

De duplici amore.

De grat. § 8.

23. Doctrina Synodi de duplici amore (dominantis cupiditatis, et caritatis dominantis) enuntians, hominem sine gratia esse sub servitute peccati, ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere et corrumpere;

Quatenus insinuat, in homine, dum est sub servitute sive in statu peccati, destitutus gratiâ illâ qua liberatur a servitute peccati et constituitur filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur et corrumpantur; aut opera omnia, quae ante justificationem fiunt, quaecunque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominantanti cupiditati: Falsa, pernicioosa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut haereticum, iterum in Bajo damnatum, art. 40.

24. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem et caritatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a natura ipsa insiti suapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis naturalique propensione ad bonum remanserunt velut extrema lineamenta et reliquiae imaginis:

Ex S. August. de spir. et lit. cap. 28;

Perinde ac si inter dilectionem divinam, quae nos perducit ad regnum, et dilectionem humanam illicitam, quae damnatur, non daretur dilectio humana licita, quae non reprehenditur:

Ex S. August. serm. 349, de Carit., edit. Maurin.

Falsa, alias damnata.

De timore servili.

De Poenit. § 3.

25. Doctrina, quae timorem poenarum generatim perhibet dumtaxat non posse dici malum, si saltem pertingit ad cohibendam manum;

Quasi timor ipse gehennae, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus et utilis, velut donum supernaturale ac motus a Deo inspiratus praeparans ad amorem justitiae:

Falsa, temeraria, pernicioosa, divinis donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinae Concilii Tridentini, tum et communi Patrum sententiae, opus esse, juxta consuetum ordinem praeparationis ad justitiam, ut intret timor primo, per quem veniat caritas: timor medicamentum, caritas sanitas.

Ex S. August. in I Epist. Jo. cap. 4. tract. 9. num. 4. 5. — In Jo. Evang. tract. 41. num. 10. — Enarr. in psalm. 127. num. 7. — Serm. 157 de verbis Apostoli. num. 13. — Serm. 161 de verbis Apostoli. num. 8. — Serm. 349 de Charitate. num. 7.

De poena decedentium cum solo peccato originali.

De Bapt. § 3.

26. Doctrina, quae velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum (quem limbi puerorum nomine fideles passim designant), in quo animae decedentium cum sola originali culpa poena damni citra poenam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod, qui poenam ignis remouent, inducerent locum illum et statum medium expertem culpae et poenae inter regnum Dei et damnationem aeternam, qualem fabulabantur Pelagiani:

Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa.

De sacramentis, ac primum de forma sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. § 12.

27. Deliberatio Synodi, qua, praetextu adhaesionis ad antiquos canones, in casu dubii Baptismatis, propositum suum declarat de omittenda formae conditionalis mentione:

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiae contraria.

De participatione Victimae in sacrificio Missae.

De Euch. § 6.

28. Propositio Synodi, qua, postquam statuit *Victimae participationem esse partem Sacrificii essentialem*; subjungit, *non tamen se damnare ut illicitas Missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant, licet minus perfecte, de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo*;

Quatenus insinuat, ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo Sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus qui nec sacramentaliter nec spiritaliter de Victima participant; et quasi damnandae essent ut illicitae Missae illae, in quibus, solo sacerdote communicante, nemo adsit, qui sive sacramentaliter sive spiritaliter communicet:

Falsa, erronea, de haeresi suspecta, eamque sapiens.

De ritus consecrationis efficacia.

De Euch. § 2.

29. Doctrina Synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu consecrationis, remotis quaestionibus scholasticis circa modum quo Christus est in Eucharistia, a quibus parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus; 2. Tunc omnem panis et vini substantiam cessare, solis remanentibus speciebus; prorsus omittit ullam mentionem facere Transsubstantiationis seu conversionis totius substantiae panis in Corpus, et totius substantiae vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, et quae in solemnibus fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratae ad illius tuendam professionem adversus haereses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quaestione mere scholastica:

Perniciosa, derogans expositioni veritatis catholicae circa dogma Transsubstantiationis, favens haereticis.

De applicatione fructus Sacrificii.

De Euch. § 8.

30. Doctrina Synodi, qua, dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis*, dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult, imo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, et secundum mensuram quae ipsi placet*; unde et consequenter traducit velut falsam opinionem *invectam in populum, quod illi, qui eleemosynam subministrant sacerdoti sub conditione quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant*;

Sic intellecta, ut, praeter peculiarem commemorationem et orationem, specialis ipsa oblatio seu applicatio Sacrificii, quae fit a sacerdote, non magis prosit (caeteris paribus) illis pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis aut personarum ordinibus faciendam commendat ac praecipit Ecclesia, speciatim a pastoribus pro suis ovibus, quod velut ex divino praecepto descendens a sacra Tridentina Synodo diserte est expressum:

Sess. 23. cap. 1 de reform. — Bened. XIV. constit. „Cum semper oblatas“ § 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando.

De Euch. § 5.

31. Propositio Synodi enuntians convenientem esse, pro divinorum officiorum ordine et antiqua consuetudine, ut in unoquoque templo unum tantum sit altare, sibi quoque adeo placere morem illum restituere:

Temeraria, perantiquo pio multis abhinc saeculis in Ecclesia praesertim latina vigenti et probato mori injuriosa.

Ibid.

32. Item, praescriptio vetans, ne super altaria sacrarum reliquiarum thecae floresve apponantur:

Temeraria, pio ac probato Ecclesiae mori injuriosa.

Ibid. § 6.

33. Propositio Synodi, qua cupere se ostendit, ut causae tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad liturgiae ordinem

spectantium, *revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, et elata voce proferendo;*

Quasi vigens ordo liturgiae ab Ecclesia receptus et probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum quibus illa regi debet:

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens haereticorum in eam conviciis.

De ordine poenitentiae.

De Poenit. § 7.

34. Declaratio Synodi, qua, postquam praemisit ordinem poenitentiae canonicae sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpae sed praecipue pro dispositione ad gratiam, subdit, *se in ordine illo mirabili et augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessari, liberam a subtilitatibus quae ipsi decursu temporis adjunctae sunt;*

Quasi per ordinem, quo, sine peracto canonicae poenitentiae cursu, hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta:

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiae ipsi injuriosa.

De Poenit. § 10, n. 4.

35. Propositio his verbis concepta: *Si caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus caritatis oportet, ut Sacerdos praecedere faciat eos actus humiliationis et poenitentiae, qui fuerunt omni aetate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem, videtur potius materiale desiderium conservandi huic sacramento nudum nomen poenitentiae, quam medium illuminatum et aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet praecedere absolutionem: longe quidem absimus ab improbanda praxi imponendi poenitentias etiam post absolutionem adimplendas: si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficilimo et magni momenti opere nostrae reconciliationis;*

Quatenus innuit, poenitentias, quae imponuntur adimplendae post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostrae reconciliationis, quam ut poenitentias vere sacramentales et satisfactorias pro peccatis confessis; quasi, ut vera ratio Sacramenti, non nudum nomen, servetur, oporteat de via ordinaria ut actus humiliationis et poenitentiae, qui imponuntur per modum satisfactionis sacramentalis, praecedere debeant absolutionem:

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Osma confixum.

De praevia necessaria dispositione pro admittendis poenitentibus ad reconciliationem.

De grat. § 15.

36. Doctrina Synodi, qua, postquam praemisit, *quando habebuntur signa non aequivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito*

judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jesu Christi, quae fit in Sacramentis, subdit, supposititias conversiones, quae fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere nec durabiles; consequenter pastorem animarum debere insistere signis non aequivocis caritatis dominantis, antequam admittat suos poenitentes ad Sacramenta; quae signa, ut deinde tradit (§ 17), pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, et fervore in operibus bonis; quem insuper fervorem caritatis perhibet (de Poenit. § 10) velut dispositionem, quae debet praecedere absolutionem;

Sic intellecta, ut non solum contritio imperfecta, quae passim attritionis nomine donatur, etiam quae juncta sit cum dilectione; qua homo incipit diligere Deum tamquam omnis justitiae fontem, nec modo contritio caritate formata, sed et fervor caritatis dominantis, et ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter et absolute requiratur ut homo ad Sacramenta et speciatim poenitentes ad absolutionis beneficium admittantur:

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutae ac probatae in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciae detrahens et injuriosa.

De auctoritate absolvendi.

De Poenit. § 10, n. 6.

37. Doctrina Synodi, quae de auctoritate absolvendi accepta per Ordinationem enuntiat, *post institutionem dioecesium et parochiarum conveniens esse, ut quisque judicium hoc exercent super personas sibi subditas sive ratione territorii sive jure quodam personali, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio;*

Quatenus post institutas dioeceses et parochias enuntiat tantummodo conveniens esse, *ad praecaendam confusionem, ut absolvendi potestas exercentur super subditos; sic intellecta tamquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a sacerdote prolatam:*

Falsa, temeraria, perniciose, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

Ibid. § 11.

38. Item, doctrina, qua, postquam Synodus professsa est *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quae (ut ait) ad poenitentiam non ita facile et forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culpam, subjungit, per timorem perpetuae exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis, magnum fraenum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati et minus illud timent:*

Contraria can. 13 Concilii Nicaeni I., decretali Innocentii I. ad Exuperium Tolos., tum et decretali Coelestini I. ad Episcopos Viennen. et Narbonen. provinciae, redolens pravitatem quam in ea decretali sanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione.

De Poenit. § 12.

39. Declaratio Synodi in peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur hujusmodi confessiones:

Temeraria, pernicioſa, ſanctorum ac piorum praxi a ſacro Concilio Tridentino probatae contraria.

De indulgentiis.

De Poenit. § 16.

40. Propositio aſſerens, *indulgentiam ſecundum ſuam praeciſam notionem aliud non eſſe, quam remiſſionem partis ejus poenitentiae, quae per canones ſtatuta erat peccanti;*

Quaſi indulgentia, praeter nudam remiſſionem poenae canonicae, non etiam valeat ad remiſſionem poenae temporalis pro peccatis actualibus debitae apud divinam juſtitiā:

Faſa, temeraria, Chriſti meritis injurioſa, dudum in art. 19 Lutheri damnata.

Ibid.

41. Item, in eo, quod ſubditur, *ſcholasticos ſuis ſubtilitatibus inflatos invexiſſe theſaurum male intellectum meritorum Chriſti et Sanctorum, et clarae notioni abſolutionis a poena canonica ſubſtituiſſe confuſam et faſam applicationis meritorum;*

Quaſi theſauri Eccleſiae, unde Papa dat indulgentias, non ſint merita Chriſti et Sanctorum:

Faſa, temeraria, Chriſti et Sanctorum meritis injurioſa, dudum in articulo 17 Lutheri damnata.

Ibid.

42. Item, in eo, quod ſuperaddit, *luctuoſius adhuc eſſe quod chimaerica iſthaec applicatio transferri volita ſit in defunctos:*

Faſa, temeraria, piarum aurium offenſiva, in Romanos Pontifices et in praxim et ſenſum univerſalis Eccleſiae injurioſa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Oſma confixum, iterum damnatum in art. 22 Lutheri.

Ibid.

43. In eo demum, quod impudentiſſime invehitur in tabellas indulgentiarum, altaria privilegiata, etc.:

Temeraria, piarum aurium offenſiva, ſcandalosa, in ſummos Pontifices atque in praxim tota Eccleſia frequentatam contumelioſa.

De reſervatione caſuum.

De Poenit. § 19.

44. Propositio Synodi aſſerens, *reſervationem caſuum nunc temporis aliud non eſſe, quam improvidum ligamen pro inferioribus ſacerdotibus, et ſonum ſenſu vacuum pro poenitentibus aſſuetis non admodum curare hanc reſervationem:*

Faſa, temeraria, male ſonans, pernicioſa, Concilio Tridentino contraria, ſuperioris hierarchicae poteſtatis laeſiva.

Ibid.

45. Item, de ſpe, quam oſtendit fore, *ut reformato rituali et ordine poenitentiae, nullum amplius locum habiturae ſint hujusmodi reſervationes;*

Prout attenda generalitate verborum innuit, per reformationem ritualis et ordinis poenitentiae factam ab Episcopo vel Synodo aboleri poſſe caſus,

quos Tridentina Synodus (ſeſſ. 14. c. 7) declarat Pontifices Maximos po-
tuisse pro ſuprema poteſtate ſibi in univerſa Eccleſia tradita peculiari ſuo
judicio reſervare:

Propositio faſa, temeraria, Concilio Tridentino et ſummorum Ponti-
ficum auctoritati derogans et injurioſa.

De cenſuris.

De Poenit. §§ 20. 22.

46. Propositio aſſerens, *effectum excommunicationis exteriorem dumtaxat eſſe, quia tantummodo natura ſua excludit ab exteriore communicatione Eccleſiae;*
Quaſi excommunication non ſit poena ſpiritualis, ligans in coelo, animas obligans;

Ex S. Auguſt. epist. 250 Auxilio Episcopo. — Tract. 50 in Jo. n. 12:
Faſa, pernicioſa, in art. 23 Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§ 21. 23.

47. Item, quae tradit, neceſſarium eſſe juxta leges naturales et divinas, ut ſive ad excommunicationem ſive ad ſuſpensionem praecedere debeat examen personale; atque adeo ſententias dictas *ipſo facto* non aliam vim habere, niſi ſeriae comminationis ſine ullo actuali effectu:

Faſa, temeraria, pernicioſa, Eccleſiae poteſtati injurioſa, erronea.

§ 22.

48. Item, quae pronuntiat, *inutilem ac vanam eſſe formulam nonnullis abhinc ſaeculis inductam abſolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas fidelis incidere potuiſſet:*

Faſa, temeraria, praxi Eccleſiae injurioſa.

§ 24.

49. Item, quae damnat ut nullas et invalidas *ſuſpensiones ex informata conſcientia:*

Faſa, pernicioſa, in Tridentinum injurioſa.

Ibid.

50. Item, in eo, quod inſinuat, ſoli Episcopo fas non eſſe uti poteſtate, quam tamen ei defert Tridentinum (ſeſſ. 14 c. 1 de reform.), *ſuſpensionis ex informata conſcientia* legitime infligendae:

Jurisdictionis Praelatorum Eccleſiae laeſiva.

De ordine.

De Ordine § 4.

51. Doctrina Synodi, quae perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more et instituto veteris disciplinae rationem ſervari conſueviſſe, *ut ſi quis clericorum diſtinguebatur ſanctitate vitae, et dignus aeſtimabatur qui ad Ordines ſacros aſcenderet, ille ſolitus erat promoveri ad Diaconatum vel Sacerdotium, etiamſi inferiores Ordines non ſuſcepſiſſet; neque tum talis ordinatio dicebatur per ſaltum, ut poſtea dictum eſt.*

§ 5.

52. Item, quae innuit, non alium titulum Ordinationum fuiſſe, quam deputationem ad aliquod ſpeciale miniſterium, qualis praescripta eſt in Concilio Chalcedonenſi; ſubjungens (§ 6), quamdiu Eccleſia ſeſe his principiis